Schmidt Mária: Földindulás el?tt

2025 október 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A 19. század közepén Pet?fi Sándor röviden és tömören összefoglalta, mi az, amiben mi, magyarok mindannyian egyetértünk. Abban, hogy szabadság és szerelem nélkül lehet ugyan élni, de nem érdemes. *Szabadság, szerelem* cím?, Pesten, 1847. január elsejére datált költeménye így szól:

Szabadság, szerelem!

E kett? kell nekem.

Szerelmemért föláldozom

Az életet,

Szabadságért föláldozom

Szerelmemet.

Amikor a magyar embereket gúzsba köt? szabadsághiányos 20. század végén kiszabadítottuk magunkat a szovjet megszállás alól, hogy befejezzük végre a terrorral ránk kényszerített kommunista emberkísérletet, független és szabad országként léptünk át az új, 21. századba. Szabadok lettünk, szabadon gyakorolhattuk a vallásunkat, megsz?nt a cenzúra, szabadon írhattunk, beszélhettünk, szabadon gyülekezhettünk, politizálhattunk, utazhattunk. Csúcs volt. Lubickoltunk benne. A szabadság számunkra, akik hosszú id?n keresztül nélkülözni kényszerültünk, becses kincs, amit óvunk, védünk, amire büszkék vagyunk. Jogos megelégedettséggel tölt el bennünket, hogy a mai napig sértetlenül meg?riztük, és eltökéltek vagyunk abban, hogy ezután sem engedünk bel?le.

MUMIFIKÁLÓDOTT SZABADSÁG

Európa nyugati fele velünk ellentétben nem szolgaságban és az ezzel járó szabadsághiányos állapotban töltötte a múlt század második felét. Következésképpen a szabadságot adottságnak tekinti, és ezért nem vigyáz rá. A nyugati polgárok mostanában kezdik csak kapiskálni, hogy szabadságjogaikat egyre sz?kebbre szabják, és már nem mondhatnak, írhatnak azt, amit akarnak, mert a politikailag korrekt, s?t *megwoke*-ult kaloda, amibe bekényszerítik ?ket, ellehetetleníti véleményeik szabad kifejtését. Tetézi a bajt, hogy a f?sodortól eltér?knek esetenként súlyos retorziókkal kell számolniuk.

A 20. század végén összeomló szovjet birodalom törmeléke nemcsak a kommunizmust, de Nyugat-Európát is maga alá temette. Azt a Nyugat-Európát, amit az USA véderny?je védett a kommunizmustól, így ?k a vasfüggöny mögött töltött id?szakot egyfajta Aranykorként élték meg. Er?feszítés és felel?sségvállalás nélkül élték azokat az évtizedeket, míg mi a túlélésért, a megmaradásért küzdöttünk. ?k elkényelmesedtek és elpuhultak, mi ellenállóbbakká váltunk. Számunkra ugyanis a szovjet megszállás évtizedei a hatalommal és a körülményekkel való folyamatos birkózást, az iparkodás, a kiülés és a kemény küzdelmek id?szakát jelentette. Európa két fele nem is léphetett volna eltér?bb tapasztalatokkal át a 21. századba. A kommunista tömb széthullása térségünk számára igazolás és siker és mindenekel?tt nemzeti újjászületés volt. A Nyugat a gy?zelmét ünnepelte, és abba a tévképzetbe ringatta magát, hogy ? gy?zte le a Szovjetuniót. ?k a gy?ztesek, értelemszer?en velünk, vesztesekkel ellentétben, ezért nincsenek változtatási kényszerben. A nyugat-európaiak identitása akkor már kizárólag azon a fikción nyugodott, hogy ?k a történelem jó: a szabadság, az emberi jogok, a környezet- és kisebbségvédelem oldalán állnak. Az antikommunista jelz?t is kisajátították, pedig végig megt?rték, s?t szalonképesnek tekintették kommunista és szocialista pártjaikat.

A berlini fal nélkül ellenség és feladat nélkül maradtak. Új küldetésre volt szükségük, hogy továbbra is a történelem jó, vagyis haladó oldalán maradhassanak. Annál is inkább, mert addigra nemzeti öntudataikat szinte teljesen leépítették, európaivá, progresszívvé és zölddé változtak. Ennek a váltásnak az érdekében minden közös hagyományt, értéket elutasítottak. Addig dekonstruálták a világukat, míg végül a biológiai nemek szabad felcserélhet?ségén keresztül a teljes nihilig jutottak. Nem tudják, kik ?k, és mi dolguk a világban.

A szovjet modell semmibe hullása megfosztotta a lelkesen drukkoló nyugati balos eliteket jöv?képükt?l, ami tanácstalanná tette ?ket, és még jobban elmélyítette az identitásválságukat. Kénytelenek voltak pótmegoldásokhoz folyamodni. Szorult helyzetükben a föld megmentésének, az állatok kihalásának és a föld klímaváltozásának megakadályozását, vagyis a zöld projektet kínálták fel, amit a tudományos szocializmushoz hasonlóan a tudomány eredményeire alapoztak. Másik ment?ötletük a nemi identitások fluidnak hazudása, a nemi kisebbségek ügyének vállalása lett. Persze ezt is tudományos alapokon. Pótideológia, pótötlet, pótkávé…

A MARXISTA ZOMBI

Az európai kommunista rendszerek kimúlása után a marxizmus zombikísértete meghódította a nyugati világot. A transzatlanti térségben az akadémiai, egyetemi és a média világában monopolhelyzetbe került a marxista, maoista, trockista balliberális elit, és rögvest hozzá is látott az amerikai és nyugat-európai társadalmak teljes behódoltatásához. Átvették a kommunisták módszereit, azzal a változtatással, hogy az osztályellenségek, illetve ellenforradalmárok helyébe a rasszista fehéreket, azon belül is a fehér férfiakat állították. Céljuk ugyanaz volt, ami Maónak az 1966–76 közötti Nagy Kínai Proletár Kulturális Forradalommal. Lerombolni a velejéig romlott, korrupt, rasszista nyugati társadalmakat. Egy végs? harc keretében kifordítani a sarkából a földet, hogy elpusztítsák a fennálló társadalmi rendet. *Cancel*kulturájukkal és *woke*-mozgalmukkal el?djeikhez hasonlóan értéktelennek nyilvánították a múltat, szobrokat döntöttek le, könyveket, m?alkotásokat tiltottak be. Hogy üres lappal indulhassanak, hogy helyet csináljanak az új, tiszta, romlatlan világnak. A kínai kulturális forradalom Kína háromezer éves kultúráját ítélte halálra, az amerikai *woke* egy több mint kétezer évestradíciónak üzent hadat.

A diákokból marxista-maoista forradalmárokat neveltek. Ezt támasztotta alá az iskolai tananyag teljes átpolitizálása. Az USA-ban azt tanították, hogy az USA b?nös, rasszista állam. A fehérek rasszisták, kultúrájuk értéktelen. Aki tiltakozott, azt kiközösítették. Ellehetetlenítették az iskolákban, a munkahelyeken, s?t a családokon belül is, és a közösségi médiával virtuálisan le is gyilkoltatták. A gyermekeket, ahogy egykor a kommunisták, szembefordították rasszistának és kizsákmányolónak bélyegzett szüleikkel. A DEI (*Diversity, Equity, Inclusion*, vagyis sokszín?ség, esélyegyenl?ség, befogadás), ez új szentháromság nevében átnevel? programokat indítottak, amik behálózták az állami intézményeket, de a magáncégeket is. Mindezt megfejelte a nemi identitás elleni támadás: az LMBTQ- és transznyomulás. Kétségbe vonták, és *tudományos* alapon tagadták, hogy két nem létezik. Azt kellett szajkózni, hogy a nemi identitás fluid. Az ún. LMBTQ-közösség tagjait, különösen a transznem?eket mindenhol, mindenben el?nyben kellett részesíteni. Ami ellentmondott a meritokrácia teljesítményközpontúságának. Megindult a kiskorúak ipari méret? nemi átalakítása. Pszichiátert, hormonkezelést, s?t nemi átalakítást biztosítottak a számukra, szül?i belegyezés nélkül, sokszor annak ellenére.[1] Lehetetlenné, vagyis tilossá vált a „n?” definiálása, és kötelez? volt hitet tenni amellett, hogy a férfiak szülhetnek, és persze szoptatni is tudnak. Tamponokat helyeztek el a férfivécékben. Ezeknek a nyilvánvaló valótlanságoknak az elfogadtatásával cinkossá és b?nrészessé tettek mindenkit, aki arra kényszerült, hogy beálljon a sorba. Egymás ellen fordították az embereket, besúgót, spiclit csináltak bel?lük. Ezt egészítették ki a megosztással, az indoktrinációval, a csalással, a megtévesztéssel, a tiltással, az aláásással, a kényszerítéssel, az er?szakkal. A diákokat marxistává, pontosabban a szociális igazságosság harcosaivá (*social justice warrior*) nevelve arra képezték ki, hogy megvessék a nyugati értékeket, intézményeket. Faltör? kosokként, eszközként használták fel ?ket arra, hogy romboljanak, hogy aláássák a szabadságjogokat, és hogy el?készítsék a talajt a totális kommunista diktatúrára.

Mindez a szocializmusban edz?dött térségünk számára nem volt ismeretlen. A kommunisták ugyanezt a gerinctör? módszert alkalmazták a társadalom behódoltatására.

A GYÁVASÁG

A 2020-tól hivatalba lép? Biden vezette (?) demokrata kormányzat az USA hivatalos politikájává tette a *woke*- és transzprogresszivizmust, és világszerte demokráciaexportjuk kötelez? részeként terjesztette. A lakosság *woke*-á kényszerítésében odáig mentek, hogy az iskolákban tiltakozó szül?ket a szövetségi kormány belföldi terroristákká nyilvánította.[2]

2020 és 2024 között az expanzív, demokráciaexportot hirdet? amerikai liberalizmus nemcsak támogatta az LMBTQ-, transz- és *cancel*kultúrát, a szabályozatlan migrációt és a zöld átállás politikáját, de hatalmi gépezetének és kiterjedt fed?szervezeteinek segítségével mindenhol az ?ket kiszolgáló progresszíveket igyekezett hatalomra juttatni. Ennek a demokráciaexportnak becézett er?szakos amerikanizálásnak a kérlelhetetlen nyomulása, alternatíva nélkülivé merevedése érzelmi elhidegülést eredményezett az USA-tól és a zsoldjukban állóktól. A progresszívek amerikai liberalizmusa aláásta a nyugati világ bels? rendjét. A társadalmaikat összeköt? kapcsok meglazultak, hagyományos erkölcsi rendjük szétzilálódott. Tekintélyeik helyébe a perccelebek, influenszerek, sztárocskák léptek, akik szavatossági ideje igencsak sz?kre szabott. Mindennek következtében általánossá vált a bizalomvesztés, s?t morális pánik lett úrrá a köreikben, ami frusztrálttá és egyre agresszívebbé tette ?ket.[3]

Mi okozza a nyugati demokráciák apátiáját, védekez?képességének hiányát? Mi a magyarázata annak, hogy a 20. század ideológiai zsákutcái után újra ilyen könnyen megadták magukat a progresszívizmusnak: a régi-új marxizmusnak, a zöld és a *gender*ideológiának, az amerikai liberalizmusnak?

Mi magyarok a diktatúrák szorításába kényszerítettekkel együtt újra és újra fellázadtunk az idegen elnyomás és az agyzsibbasztó náci és kommunista ideológia ellen. Pedig ez akkor egyenesen életveszélyes volt. A totális diktatúrákat m?ködtet?k nem sokat teketóriáztak, ha a hatalmuk forgott kockán. Kivégzéssel, hosszú börtönbüntetéssel, kényszermunkatáborral torolták meg a lázadást. Ennek ellenére ellenszegültünk. Mert bátrak voltunk. De miért vált a Nyugat ilyen gyávává? Mikor történt ez vele? Miért nem védi meg azt, ami az övé? Legyen szó az identitásáról, a szokásairól, a kultúrájáról, a nyelvér?l, a hazájáról. Nem áll ellen a rázúduló migrációnak, s?t élcsapatai még támogatják is az új hódítókat, akiknek átengedi köztereit, városait, kiszolgáltatja nekik lányait, fiait, gyermekeit. Gyáván visszahúzódik, és bárgyú vigyorral t?r. A nyugat-európaiak az USA-nak sem mernek ellentmondani, nem merik a saját érdekeiket megfogalmazni, és nem merészelnek azokért kiállni. Lehet, hogy azért, mert a nyugati kultúra a múlt század ’70-es éveit?l kezdve áldozati kultúrává alakult át, amiben a gyávaság nem szégyenletes többé? (Szolzsenyicin már 1977-ben megállapította, hogy a Nyugat elgyávult.)

Az európai elit gyáván t?rte, s?t tapsolt is, amikor az USA demokrata vezetése a Biden családi maffia üzleti érdekei miatt szembefordította Európát Oroszországgal, elvágta energiaellátását és kereskedelmét t?le. Úgy csinált, mintha nem venné észre, hogy Ukrajna támogatásával az amerikaiak anyagilag lerabolták az európai gazdaságokat, fegyverarzenáljukat átadatták velük az ukránoknak, amivel végképp védekezésre képtelenné váltak. Nem lázadtak akkor sem, amikor kiderült, hogy az ukránokból az USA olyan amerikai gyarmatot csinált, aminek a m?ködési költségeit Európa állja, és akik minden bizonnyal magukra maradnak majd az állig felfegyverzett bosszúszomjas ukrán zsoldosokkal szemben. Nyugat-Európa ahhoz is gyáva, hogy kimondja: *Ukrajna és vele Európa ezt a 2022 óta húzódó háborút elvesztette*. Még mindig tagadja a nyilvánvalót, vagyis hogy az orosz–ukrán háborúban az ukránok és az európaiak egyaránt az amerikaiak *proxy*jai.

A HUMÁN FAKTOR

A 21. század els? évtizedeinek amerikai típusú liberális demokráciái szemérmetlen személyi kultuszokat építettek ki közepesnél is gyengébb vezet?ik köré, akiknek egyetlen feladatuk volt az, hogy ússzanak az árral, és bármi áron, de tartóztassák fel a jöv?t. Trudeau, Merkel, Obama, Macron, s?t egy ideig Biden köré anélkül fontak babérkoszorút, hogy egyikük sem mutatott fel valós politikai teljesítményt, egyiküknek a nevéhez sem f?z?dik komoly, a jöv?t megalapozó reform.[4] S?t a változást, a változtatást követel?ket elitjeik rutinosan kitolták a jobboldalra, akik radikális megújulást követeltek, azokból széls?jobboldalit, radikális jobboldalit csináltak. Jobboldalinak, ne adj’ Isten, széls?jobboldalinak lenni a progresszió uralta világban maga a skarlátbet?, a szégyenbélyeg, ami semmilyen bizonyítást, magyarázatot nem igényel, de diszkreditál.

A baloldal ennek következtében politikailag és intellektuálisan is egybeforrt a múlttal, a lejárt lemezzel. Kiüresedett, és megújulásképtelenné vált. Egyetlen innovációjuk a zöldpolitika f?sodorrá tétele volt. Ezzel azért tudtak olyan könnyen azonosulni, mert a zöld átállásra kényszerítés a régi, jól ismert utópikus társadalommérnökösködés sorába illeszkedik. Végül is nem volt más, mint a szocializmus tervutasításos gazdasági harakirijének színesre festett változata. *Gender*politikájuk, ami a transz- és egyéb identitáspolitika er?ltetését eredményezte, a kommunista jöv? teljes egyformaságot hazudó ígéretével csengett egybe. Balos értelmiséginek kellett lenni ahhoz, hogy ezekért az eszeveszett baromságokért valaki lelkesedni tudjon. Vagy Oscar Wilde nyomán: sokáig kell ahhoz egyetemre járni, hogy valaki ennyire hiszékeny és hülye legyen.

A baloldal a határok eltörlésével és a korlátlan bevándoroltatási politika er?ltetésével végképp cs?döt mondott. Cs?látásuk még mindig gátolja ?ket abban, hogy felfogják: a migrációval lábon l?tték magukat. Céljuk az volt, hogy fehér, európai, keresztény kultúráikból mesterségesen multikulturális és multietnikus, elnemzetietlenített társadalmakat csináljanak. Ennek pont az ellenkez?jét érték el: amellett, hogy maguk ellen hergelték a választókat, feler?sítették a nemzeti, kulturális és a hagyományos értékek melletti kiállásukat. Társadalmaik fellázadtak ellenük, és kinyilvánították, hogy torkig vannak velük.[5] Olyan vezet?ket akarnak, akik a valóság talaján állnak, és nem ellenük, hanem értük munkálkodnak. Err?l szólt Donald Trump elsöpr? gy?zelme a 2024-es amerikai elnökválasztáson.

ÚJ SZÁZAD

Ma már jól látszik, hogy a marxisták társadalomátalakító kísérletei a Nyugat ellenállóképességét alaposan próbára

tették. Kelet-Európával közel félszáz éven keresztül próbálkozott a kommunista élcsapat – a nyugatiaknak eddig két és fél évtizedük ment rá a marxista balliberális-zöld elit projektjeire. Ha érdekelte volna ?ket, hogy milyen tapasztalatot gy?jtöttünk mi az utópiák világába szorítva, talán elment volna a kedvük a tökéletes társadalom délibábjának kergetését?l. Nem álltak volna be olyan lelkesen a hegemónná vált USA t?zzel-vassal, pontosabban bombákkal és rakétákkal terjesztett amerikanizmusa mögé, amit a demokrácia, a jogállam, a „fékek és ellensúlyok", illetve a „szabályokon alapuló nemzetközi rend" fed?sztorijával próbált leplezni. Rádöbbentek volna, hogy nincs másról szó, mint az amerikai játékszabályokhoz való résmentes igazodásról. Ami szintén mer? utópizmus, mert a világ túlnyomó része nem hajlandó behódolni az amerikanizmusnak.

Az USA progresszív elitje által vallott liberalizmus még a 20. századból eredezteti magát, a 20. századi világháborúkkal, illetve totalitarizmusokkal szemben aratott gy?zelmeivel legitimálja magát. De a fasizmus, a nácizmus és a kommunizmus ellen folytatott 21. századi árnyékbokszolások mind abból a téves feltételezésb?l indulnak ki, mintha ezek a fantomok még mindig meghatározóak lennének, még mindig elrettent? er?vel bírnának. Mintha 2024-ben a nácizás vagy a hitlerezés még bárkit érdekelne, eltántorítana vagy elriasztana. Míg az amerikai demokraták balliberális elitje és haladó nyugat-európai szövetségesei a múlt árnyaival birkóztak, nem vették észre, hogy végérvényesen beleragadtak a múltba, anakronisztikussá, vagyis érdektelenné váltak.

Most, az eddig megkímélt Nyugat-Európa is megél majd egy nagy összeomlást. Mégpedig az Európai Unió összeomlását. A geopolitika kíméletlen valósága romba dönti az Európai Uniót, aminek immunrendszerét végzetesen legyengítette a saját ideológiája, mert leépítette vele védelmi képességét, felszámoltatta vele védelmi iparát, és ezzel védtelenné tette. És miután közös identitása, közös céljai és közös ügyei sincsenek, nem szól semmi a fennmaradása mellett. Mert az EU csak az eurokrata bürokraták fantáziájában m?köd?, tekintélyes birodalom, aminek szava van a világpolitikában. A valóságban önérdek? nemzetállamok laza szövetsége. Gazdasági teljesít?képessége romokban, érdekérvényesít? képessége szintén. Az sem szolgálja a szervezet túlélési esélyeit, hogy vezet?i egyt?l egyig képesség és bátorság nélküli percemberek, akiknek a nevét senki nem jegyzi meg, mert nincs miért. Illúzió lenne t?lük elvárni, hogy Európa érdekeit figyelembe véve tárgyalják újra a transzatlanti viszonyt, döntsenek az oroszokkal, a kínaiakkal, az indiaiakkal stb. való kapcsolatok milyenségér?l. Hiszen még az európai érdek felismeréséig és beazonosításáig sem jutottak el.

A 20. század nagy ideológiái közül a balliberális tartotta magát a legtovább. Utolsóként fújt ki. A klasszikus liberális értékeken kívül, amikhez végül h?tlen lett, nem hagy maga után semmit, ami meg?rzésre érdemes lenne. Hagyta, hogy eluralkodjon rajta a hatalmasra duzzasztott állami bürokratúra, ami egyre diktatórikusabbá és végül szabadságellenesebbé tette. Csoda, hogy támogatás híján részvétnyilvánítás nélkül múlik ki? A hitét és önbizalmát vesztett gyáva nyugat-európai elitpótlók öngyilkos üzemmódban vannak. Rettegve várják sorsuk beteljesedését, amir?l vagy a fojtogató és késel? muszlim hódítók, vagy a klímakatasztrófa gondoskodik majd.

Talán most az ideológiák els?bbségét tagadó évszázad következik. Els?sorban azért, mert amíg a Nyugat magát univerzálisnak tekintette, addig nagy átfogó ideológiákkal, üzenetekkel és az ezekre épít? tanításokkal igazolta terjeszkedését. Lehet, hogy végre beletör?dik partikulárissá válásába, és belátja, hogy nincs szüksége többé nagy és megváltó világmagyarázatra. Bízzunk benne, hogy visszatér a kereszténységhez, aminek üzenete univerzális és id?tlen.

---

[1] Landon Hughes, az egyik f? szakért? szerint „csak" ezer amerikai kiskorú kapott *gender*módosító orvosi kezelést 2018–22 között, vagyis szerinte ez nem olyan nagy szám. Lásd b?vebben: Victoria Smith: *New study minimises harm of youth gender transitions*. unherd.com, 2025. január 9.

[2] A mára a megsz?nés szélére került BLM(Black Lives Matters)-mozgalmat egy drogos fekete, George Floyd 2020. május 25-i minneapolisi halála miatti balhé hívta életre. Floyd halálát mai tudásunk szerint – az akkori állításokkal és a híradásokkal ellentétben – nem az ?t lefogó fehér rend?r okozta, hanem az a tetemes drogmennyiség, amit a szervezetében találtak. De ürügynek pont megfelelt ahhoz, hogy Amerika-szerte példátlan rend?rségellenes hadjáratot indíthassanak. Több helyen megkurtították a rend?rség költségvetését, feloszlatták egyes szervezeteit. A rend?rökb?l b?nöz?ket csináltak, a b?nöz?ket áldozatoknak állították be. A b?ncselekmények száma Egyesült Államok-szerte az egekbe szökött. Jól szervezett felkelések törtek ki, gyújtogatással, fosztogatással. Seattle-ben hatóságmentes zónát alakítottak ki. Káosz, er?szak, rendetlenség uralta el az USA nagyvárosait, oktatási intézményeit.

[3] David Bromwich: *Reflections on the New Encampment Culture*. persuasion.com, 2024. szeptember 20.

[4] Vö. Aris Roussinos: *Liberalism won't survive*. unherd.com, 2025. január 4.

[5] Franciaország kormányozhatatlanságát Macron elnök el?rehozott választással akarta megoldani. Nem sikerült, patthelyzet alakult ki, aminek feloldására nincs sok esély. Németország el?rehozott választásokat rendez, keleti tartományai kormányozhatatlanok. Nagy-Britanniában a nemrég meggy?z? többséggel megválasztott munkáspárt pár hónap elteltével bukásra áll. Ausztriában kormányalakítási nehézségek miatt hónapok óta nincs kormány. Ahogy Belgiumban sincs, csak az ott immár maga a normalitás. Romániában érvénytelenítették az elnökválasztást, a grúz választások eredményét az Európai Unió megkérd?jelezi, pedig Grúzia nem is uniós ország. Ugyanez a helyzet Belorusszal is.

Schmidt Mária - http://kommentar.info.hu/

Ajánló